

Sygn. akt I CSK 2112/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa E. S.  
przeciwko T. [...] spółka akcyjna w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 25 marca 2021 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanego 2700 (dwa tysiące  
siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki E. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 marca 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki.

Skarżąca upatruje problem prawny w kontekście naruszenia art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. w związku z § 14 ust. 4 OWU, a także art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c. oraz 805 § 1 k.c. Problem ten wymaga zdaniem skarżącej wyjaśnienia, czy żądanie przez pozwanego ubezpieczyciela dokumentów w postaci faktur VAT i uzależnienie od tego wypłaty stosownego odszkodowania jest prawnie uzasadnione. Skarżąca wsparła ten problem wywodem prawnym i o ile takie wymagania i postanowienie umowne mogą budzić wątpliwości lub zastrzeżenia, to nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powódka nie wykazała w ogóle większego zakresu szkody niż ustalony, a za podstawę obliczeń wysokości odszkodowania przyjęto kalkulację biegłego, której powódka nie zdołała podważyć (por. postanowienia SN z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt III CSK 54/15, z dnia 21

kwietnia 2015 r., sygn. akt II UK 317/14, z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 53/13, z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II CSK 479/12, z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt II CSK 180/12, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), jak również postanowienia SN z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt V CSK 692/15, z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt III CSK 77/15, z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt I PK 55/12, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), z dnia 6 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 216/07, nie publ.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca w ramach tej przesłanki nawiązała do uzasadnienia zarzutów kasacyjnych, podnosząc, że na pierwszy rzut oka wynika, iż Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepisy prawa materialnego w zakresie wysokości szkody, która jest sprzeczna ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Przepisów tych skarżąca nie skonkretyzowała. Tak sformułowanym lakonicznym uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca nie wykazała zaistnienia tej przesłanki. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, [www.sn.pl](http://www.sn.pl)). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwa nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą

być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, [www.sn.pl](http://www.sn.pl)).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]